

Toespraak 75-jaar UVRM

Doutje Lettinga, Hoofd Onderzoek & Advies, College voor de Rechten van de Mens

[Amnestydag](#) 7 oktober

Max 30 min (2800-3500 woorden)

Inleidende deel

Beste Amnesty leden, vrijwilligers, medewerkers en oud-collega's,

Ruim dertig jaar geleden, ik moet een jaar of tien zijn geweest, zat ik in de klas in Oudebildtzijl, een klein gehucht aan de Waddenzee in Friesland. Ik en mijn zes andere klasgenoten zijn wat zenuwachtiger dan normaal. Het gebeurt niet elke dag we bezoek krijgen op ons afgelegen schooltje. Onze meester had ons verteld dat er iemand van Amnesty International zou langs komen om met ons te spreken over mensenrechten. "Mensenrechten": het zegt me iets, maar nog niet zoveel. Daar hebben ze het op het jeugdjournaal wel eens over als het gaat over de oorlog in Joegoslavië die dan woedt.

Ik ben benieuwd. De vrijwilliger van Amnesty, ik herinner me nog de gele kaars met het prikkeldraad op haar tas, neemt ons serieus. Na een uitleg over politieke gevangenen die vanwege hun mening onterecht vastzitten, snijdt de mevrouw de doodstraf af. Ze legt ons een ethisch dilemma voor: wat als iemand een gruwelijke daad heeft gepleegd zoals een moord, vinden jullie dan dat die persoon bestraft moet worden met de doodstraf? Sommige kinderen zijn voor, anderen zijn tegen. De mevrouw luistert, stelt ons vragen, en gaat met ons in gesprek en leg uit waarom Amnesty tegen de doodstraf is. Ze prikkelt me. En ik voel me serieus genomen. Het komt niet vaak voor dat onze meester of mijn ouders zo met ons in gesprek gaat.

Het bezoek van deze vrijwilliger aan dat schooltje in Friesland blijkt achteraf een belangrijk moment te zijn geweest in mijn leven en loopbaan. Op de middelbare school ga ik lessen volgen over filosofie waarin allerlei ethische vragen voorbij komen. Ik ben lid geworden van Amnesty International en het Humanistisch Verbond, ben geschiedenis en politicologie gaan studeren en naar landen als Myanmar gegaan waar de junta nog stak in het zadel zat, ben na mijn promoveren bij Human Rights Watch gaan werken en daarna bijna zeven jaar hier bij Amnesty International. En nu sta ik hier voor jullie als Hoofd van de afdeling Onderzoek & Advies van het College voor de Rechten van de Mens, het nationale mensenrechteninstituut dat toeziet op de bescherming van mensenrechten in Nederland.

Het is me dan ook een grote eer en genoegen om op deze vrijwilligersdag van Amnesty een keynote speech te mogen geven over de Universele Verklaring van de

Rechten van de Mens en kijk er naar uit met jullie in gesprek te gaan bij de Meet & Greet.

De Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens. In December dit jaar vieren we de 75ste verjaardag van de deze Verklaring en bestaat Amnesty Nederland officieel 55 jaar. Een jubileum is een goed moment om terug te blikken. Wat is de betekenis van die verklaring geweest voor de mensenrechten? Welke rol hebben activisten zoals die van Amnesty daarbij gespeeld? En om vooruit te blikken: voor welke toekomstige uitdagingen staan we wat betreft de mensenrechten en wat betekent dit voor ons mensenrechtenwerk? Op deze vragen wil ik de komende 20 minuten graag met jullie ingaan.

Geschiedenis

Als we teruggaan in de geschiedenis komen we al snel tot de conclusie dat er veel positieve veranderingen zijn geweest sinds de komst van de UVRM. In 1948, toen de verklaring werd aangenomen, zag de wereld er namelijk heel anders uit.

Er hadden net twee vernietigende oorlogen gewoed waarbij op allerlei continenten slachtoffers waren gemaakt. Het was de tijd dat veel landen nog koloniën hadden; Indonesië zou pas een jaar later, na een lange strijd met Nederland als kolonisator, onafhankelijk worden. En het zou nog weer 8 jaar duren voordat de laatste Nederlanders gedwongen gerespatieerd werden.

Rassensegregatie was in die tijd nog steeds beleid in de Verenigde Staten; 7 jaar na de UVRM zou Rosa Parks in de bus weigeren haar plek af te staan voor een witte passagier. Die kleine daad van verzet vormde de aanzet van een burgerbeweging van formaat die erin slaagde het beleid geleidelijk te veranderen. Pas in 1964, 16 jaar nadat de Verklaring was aangenomen, zette de Amerikaanse President Johnson zijn handtekening onder de *Civil Rights Act*. Discriminatie op onder meer grond van ras in alle openbare gebouwen en onderwijsinstellingen werd verboden.

Kortom, het was een tijd waarin veel van de mensenrechtelijke aspiraties die in de Verklaring staan nog niet vanzelfsprekend waren. En toch: op 10 december 1948 namen de toen 58 leden van de Verenigde Naties de verklaring aan, zonder tegenstemmen, en met maar acht onthoudingen. Het universele idee 'dat alle mensen vrij en gelijk in waardigheid en rechten worden geboren' werd bevestigd door alle naties van die tijd.

Dit simpele idee, dat alle mensen omdat ze mens zijn gelijkwaardig zijn en gelijke rechten hebben, was weliswaar ook in die tijd nog vooral iets om na te streven (in plaats van werkelijkheid), maar heeft een enorme betekenis gehad die nog ver na 1948 doorwerkt. Ook activisten uit groepen die destijds niet of nauwelijks aan de onderhandelingstafel zaten hebben voort kunnen bouwen op dit idee, neergeslagen

in de UVRM. Zij hebben op basis van dit gelijke rechtenbeginsel hun regeringen erop kunnen wijzen dat ook zij dan aanspraak moeten kunnen maken op die rechten. Ik zal daar zo meer over zeggen.

De rol van vrouwen

Want ook al was het een door witte mannen gedomineerde wereld en onderhandeling, ook toen al speelden onder-gerepresenteerde groepen een rol in de totstandkoming van de UVRM. Jullie hebben vast allemaal eerder gehoord van Eleanor Roosevelt, de weduwe van de Amerikaanse President Franklin D. Roosevelt die 3 jaar daarvoor was overleden. Deze politica, diplomate, activiste en *first lady* wist met veel diplomatiek vakwerk de verklaring door de Verenigde Naties te loodsen.

Ook de paar vrouwen uit andere continenten die bij de onderhandelingen aanwezig waren wisten verschil te maken. Zo hebben we aan Hansa Mehta, uit India, te danken dat de tekst genderneutraal is opgesteld. Aan haar wordt toegeschreven dat ze de zinsnede "alle mannen worden vrij en gelijkwaardig geboren" heeft veranderd naar "alle mensen worden vrij en gelijkwaardig geboren". Slechts één woord kan een wereld van verschil maken.

Het was daarnaast Begum Shaista Ikramullah uit Pakistan – een van de grootste Islamitische landen in die tijd - die opkwam voor het artikel over gelijke rechten in het huwelijk. De uit de Wit-Russische Sovjetrepubliek afkomstige Erdokia Uralova pleitte succesvol voor het recht op gelijk loon voor gelijk werk in de UVRM. En het was Marie-Hélène Lefauchaux, uit Frankrijk, die met succes pleitte voor de expliciete opname van geslacht in artikel 2 over het discriminatieverbod.

Deze vrouwen laten het belang van niet alleen diversiteit en representativiteit zien, maar ook van activisme, van je uitspreken, je nek uitsteken in een door meerderheden gedomineerde omgeving en volhouden.

Bewust niet bindend

Het was overigens een bewuste zet van Eleanor Roosevelt om af te zien van een bindende tekst. De Amerikaanse president Harry Truman, die haar later de *first lady of the world* zou noemen, had drie jaar eerder bij de oprichting van de VN in San Francisco nog gezegd dat het redelijk was te verwachten dat de VN een "*international bill of rights, acceptable to all nations*" zou opstellen.

Eleanor schatte in dat landen daar niet mee akkoord zouden gaan. Ze zette vaart achter het hoogst haalbare in die tijd: een universele verklaring waar alle landen zich achter konden scharen. Vergeet niet dat dit een turbulente tijd was, kort op de splitsing van India in twee naties, het ontstaan van Israël en daaropvolgende oorlogen in het Midden-Oosten, en de vooravond van de koude oorlog.

Activisten waren destijds teleurgesteld dat de uiteindelijke verklaring niet bindend was. Maar de UVRM zou uiteindelijk een voorzet zijn van een groot aantal wel juridisch bindende mensenrechtenverdragen.

Zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat in 1950 tot stand kwam. Dit is een van de meest krachtigste mensenrechtendocumenten die we in Europa kennen, waar dagelijks een beroep op wordt gedaan door rechters, advocaten en activisten. Waar een Europees Hof aan verbonden is, waar mensen naar toe kunnen gaan als hun regeringen zich niet houden aan de afspraken waarvoor ze getekend hebben.

Er volgden nog veel meer juridisch bindende verdragen. Zoals het Internationaal Verdrag voor Burgerlijke en Politieke Rechten, het Internationaal verdrag voor Sociale, Economische en Culturele Rechten, en natuurlijk het verdrag tegen foltering, dat mede dankzij Amnesty activisten tot stand is gekomen. En denk ook aan allerlei verdragen voor specifieke doelgroepen, zoals het VN-verdrag voor vrouwen, mensen met een beperking en kinderen.

Quizmoment

Hebben jullie enig idee welk van de volgende verdragen het eerst werd aangenomen na de totstandkoming van de UVRM? Was dat:

- A. Het Internationaal Verdrag voor Burgerlijke en Politieke Rechten.*
- B. Het Internationaal Verdrag voor Sociale, Economische en Culturele Rechten.*
- C. Het VN-Antiracisme Verdrag*
- D. Allemaal tegelijkertijd*

Het antwoord is C: Het VN verdrag ter uitbanning van rassendiscriminatie uit 1965.

Het unieke is dat dat dit verdrag het initiatief was van de net onafhankelijke Afrikaanse landen. Zij waren niet gerepresenteerd aan de onderhandelingstafel van de UVRM maar konden op basis van die verklaring strijden voor een verdrag tegen racisme, dat ten grondslag had gelegen aan de slavernij en de kolonisatie.

Antwoord D was ook bijna goed, want het Verdrag voor Burgerlijke en Politieke rechten en het Verdrag voor Economische, Sociale en Culturele rechten werden tegelijkertijd aangenomen op dezelfde dag in 1966. Tezamen worden ze ook wel the Universal Bill of Human Rights genoemd en dekken ze de rechten uit de universele verklaring af. Die Truman kreeg dus postuum toch nog gelijk.

Verschil klassieke en sociale rechten

Achttien jaar na de totstandkoming van de UVRM werden de aspiraties in de verklaring dus alsnog vastgelegd in bindende regels. Daarbij valt natuurlijk op dat de klassieke burgerlijke en politieke rechten en de sociale en economische rechten in twee aparte verdragen werden verankerd. Dit valt te verklaren in de context van de koude oorlog, waarin de communistische landen zich positioneerden op sociaaleconomische gelijkheid en de liberale landen op de klassieke vrijheidsrechten. Toch is het opmerkelijk aangezien de UVRM dat onderscheid niet maakt.

Sterker, in de preambule van de UVRM staat als hoogste ideaal genoemd dat mensen zowel vrij van vrees moeten zijn als vrij van gebrek. Hier klinken de woorden door uit de fameuze *Four Freedoms Speech* uit 1941 door van de eerder genoemde President Franklin D. Roosevelt.

In de Universele Verklaring staat dan ook genoemd dat sociale en economische rechten onmisbaar zijn voor de waardigheid en vrije ontplooiing van mensen. Dat alle mensen recht hebben op een behoorlijke levensstandaard, waaronder voeding, kleding, huisvesting, toegang tot gezondheidszorg, sociale voorzieningen en bijstand. Dit was overigens de verdienste van diplomaten uit Latijns-Amerikaanse lidstaten van de VN. Zij hebben zich destijds hard gemaakt voor de erkenning van deze rechten in de Verklaring.

Helaas zijn deze rechten lange tijd een ondergeschoven kindje gebleven in de westerse wereld. In Europa werd er dankzij de vakbonden weliswaar een sterke sociale welvaartstaat opgebouwd, als universeel en individueel afdwingbaar recht kregen ze maar weinig voet aan de grond. Ook in onze eigen grondwet staan bestaanszekerheid, huisvesting en gezondheidszorg als "voorwerp van zorg" genoemd. Dat wil zeggen: als een inspanningsverplichting van de staat, en niet als een bindend voorschrift dat juridisch afdwingbaar is via de rechter. Ik kom daar zo nog op terug op waarom dit een probleem is, juist in deze tijd.

Universaliteit

Eerst nog even over die Universaliteit. Kan de UVRM daadwerkelijk worden gezien als "*a common standard of achievement for all peoples*" zoals er in de preambule staat?

Ik zou daarop willen zeggen: Een "achievement" was het zeker, maar een "common standard" was het destijds nog niet. Immers, de verklaring werd opgesteld in een door het Westen gedomineerde wereldorde waarin veel lidstaten van de VN nog koloniale grootmachten waren. Hoewel die vertegenwoordigers en onderhandelaars van die 50 + landen samen een kleurig mozaïek vormden, zijn er ontegenzeggelijk blinde vlekken geweest. Zo waren de hedendaagse landen in Sub-Sahara Afrika niet vertegenwoordigd bij de aanneming van de UVRM, simpelweg omdat ze nog steeds koloniën waren. Zo waren vrouwen, mensen van kleur, en andere minderheden

ondervertegenwoordigd aan de onderhandelingstafel en zijn hun ervaringen minder meegenomen. Het blijft dan ook belangrijk om ons bewust te zijn van wie er aan de tafel zit bij de totstandkoming van verklaringen, verdragen, en de uitleg daarvan, en wie niet.

Maar dat neemt niet weg dat we onderscheid kunnen maken tussen het ontstaan van mensenrechten en de universele werking ervan. Want hoe je ook denkt over de oorsprong van de Universele Verklaring, het is absoluut bijzonder hoe vrijwel ieder artikel begint met het woord "eenieder". Het hele idee dat rechten van toepassing zijn op alle mensen overal, vanwege hun gelijkwaardigheid als mens, ongeacht waar ze wonen en welke achtergrond ze hebben, blijft een ijzersterk idee. Die universaliteit van de verklaring werd in 1993 opnieuw erkend door alle landen in Wenen op de Wereld Mensenrechtenconferentie. En verschillende emancipatiebewegingen konden en kunnen telkens weer teruggrijpen op dat idee en staten daaraan houden.

Ik sluit me dan ook graag aan bij de woorden van jullie voorzitter, Dagmar Oudshoorn, die in een opiniestuk in de Volkskrant vorig jaar een treffende vergelijking maakte, "Het buskruit is een Chinese vinding die ook in Europa prima werkt". Oftewel: het maakt niet uit waar iets gemaakt is: als het goed spul is, werkt het overal.

Beter naar onszelf kijken

Dat neemt niet weg dat het makkelijk scoren is om landen van westerse hypocrisie te betichten. Dikwijls hoor je autoritaire leiders als Putin of Orban zeggen: kijk eerst eens naar jezelf hoe jullie met de mensenrechten van migranten of moslims omgaan voordat jullie kritiek op ons geven.

Tja, daar hebben ze natuurlijk een punt: om de universaliteitsclaim vol te houden is het fundamenteel dat landen zoals Nederland voor zichzelf dezelfde hoge standaarden hanteren als voor andere landen. En daar gaat het mis.

Voorbeelden zijn er helaas genoeg. De manier waarop Europese landen asielzoekers ontmoedigen of weren is een flagrante schending van het recht op internationale bescherming. De erbarmelijke omstandigheden waarin we statushouders en asielzoekers opvangen is nog zo'n voorbeeld: de mensen in Ter Apel die met hun kinderen in de buitenlucht moesten overnachten staat me nog op het netvlies.

En dan de Toeslagenaffaire. Die laat zien dat de overheid niet alleen soms faalt in het beschermen van zijn burgers tegen mensenrechtenschendingen, maar er ook zelf aan bijdraagt. Afgelopen maandag nog oordeelde het College in drie zaken die waren aangebracht door gedupeerde ouders dat er sprake was van indirecte discriminatie door de belastingdienst bij het stopzetten en terugvorderen van kindertoeslag.

Denk ook aan een land als het Verenigd Koninkrijk waar de vraag op tafel ligt of het niet zijn handtekening moet verwijderen onder het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens. Toen de Turkse President Erdoğan in 2021 het Istanbul verdrag opzegde, dat ziet op het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen, liepen Europese landen voorop in de afkeuring van dat besluit. Ook de Nederlandse regering beloofde zich te blijven inzetten voor brede ratificatie van het verdrag, maar zag niet onder ogen dat zij dat zelf tot nu toe alleen had gedaan voor het Europese deel van het Koninkrijk.

Discrepancie binnenland buitenland

Een ander probleem is de discrepantie tussen het Nederlandse binnenland- en buitenlandbeleid op mensenrechten. Vorig jaar publiceerde het College voor de Rechten van de Mens zijn jaarlijkse rapportage over de toename van geweld tegen journalisten in Nederland. We deden verschillende aanbevelingen hoe de regering het recht op vrije informatievergaring beter kan waarborgen. Dit terwijl persvrijheid- en veiligheid een topprioriteit is voor het Nederlandse buitenlandbeleid. Toen wij onze aanbevelingen presenteerde in Geneve bij het jaarlijkse mensenrechtenexamen, de Universal Periodic Review, zag je de Nederlandse diplomaten erg ongemakkelijk worden. Voor hen werd het mantra van *practice what you preach* pijnlijk voelbaar.

Juist hier hebben organisaties als Amnesty en het College een rol te spelen: wij kunnen overheden aansporen om hun eigen beleid in lijn te krijgen met dezelfde standaarden als waar ze andere landen aan meten. Wij kunnen die verbinding leggen tussen die internationale verdragen en vertaling daarvan naar de nationale context. En juist wij kunnen rapporteren in hoeverre onze regering die verplichtingen nakomt. Ik weet zeker dat die diplomaten in Geneve na onze presentatie een belletje hebben gepleegd met hun collega's in Den Haag.

Nieuwe uitdagingen

Graag wil ik eindigen door vooruit te blikken op een tweetal nieuwe uitdagingen waar we voor staan en waar activisme voor nodig is:

Armoede en groeiende ongelijkheid

De sociaaleconomische ongelijkheid en armoede springt steeds meer in het oog en wordt steeds urgenter. Misschien valt het u ook op? Sinds de invoering van recyclebare blikjes zie ik geregeld mensen op straat prullenbakken inspecteren. Het vissen uit afval om nog een extra centje bij te kunnen verdienen is een symptoom voor een groter probleem van groeiende ongelijkheid en kwetsbaarheid. Het SCP spreekt van een nieuwe sociale klasse van arme werkenden en een precariaat: een onderlaag van mensen die nauwelijks kunnen rondkomen, minder kansen hebben in

de maatschappij, en wantrouwend zijn richting de overheid door wie zij zich in de steek gelaten voelt.

Afgelopen december heeft het College voor zijn 10-jarig jubileum een opinieonderzoek uitgevoerd naar de ervaring van mensenrechten. Hieruit bleek dat drie kwart van de Nederlanders zich met name zorgen maken over thema's die raken aan sociale rechten, zoals armoede en huisvesting.

Tegelijkertijd zien we, ik noemde het al, dat de overheid economische en sociale rechten niet even serieus neemt als burgerlijke en politieke rechten. In zijn recente Statenrapport aan het VN-Comité voor Sociale en Economische Rechten zei de regering dat deze een hoofdzakelijk programmatisch karakter hebben. Oftewel, de overheid ziet het niet als haar plicht om deze rechten geleidelijk te verwezenlijken, zoals het Verdrag voorschrijft, maar als een politieke keuze voor programma met een bepaalde looptijd en budget.

We zien de tweederangstatus van economische en sociale rechten ook aan het feit dat rechters zeer terughoudend zijn om een directe werking toe te kennen aan dergelijke rechten. Daardoor kunnen mensen die gedwongen hun huis uitgezet worden en op straat belanden maar moeilijk hun recht op huisvesting via de rechter afdwingen.

Ook het feit dat de (demissionaire) regering weliswaar voorstander is van constitutionele toetsing, maar die uitsluitend mogelijk wil maken voor de klassieke grondrechten illustreert dit probleem. Juist voor mensen in kwetsbare situaties ligt hier een gapend gat in de rechtsbescherming.

Hier zie ik dan ook een belangrijke taak voor organisaties als Amnesty Nederland die zich van oudsher ook met name heeft gericht op burgerlijke en politieke rechten. Verbreed je agenda, zet je in voor de versterking van sociale rechten in wetgeving en beleid, en toon je solidair met de duizenden activisten die afgelopen jaren met borden de straat op gingen met "Wonen is een Recht".

Klimaat

Daarnaast zet de klimaatverandering veel mensenrechten onder druk. Op de BES-eilanden is de dreiging zeer prangend. En ook in Europees Nederland melden mensen zich bij het College met klachten over de gevolgen van milieuschade en gaswinning door bedrijven voor hun gezondheid, hun woning en hun privé- en gezinsleven. Zelf het recht op leven staat onder druk, als mensen overlijden aan de gevolgen van wateroverlast of hitte die door klimaatverandering wordt veroorzaakt. Of beter: door de inactie van onze

De Verenigde Naties heeft in 2022 het recht op een schone, gezonde en duurzame leefomgeving als mensenrecht erkend. Dat is een belangrijke mijlpaal. De Raad van

Europa roept lidstaten op om dit recht vast te leggen in hun nationale recht. Nederland heeft dit nog niet gedaan.

Ook hier ligt een rol voor activisten en bewegingen als Amnesty. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens en de hoogste rechters in Nederland en andere landen zien aantasting van woon- en leefomgeving inmiddels als schending van fundamentele rechten. Dit is mede het gevolg van het werk van activisten die klimaatzaken zijn gaan voeren, tegen de overheid en tegen bedrijven. Zoals de groep kinderen uit Portugal die twee weken geleden nog in Straatsburg waren om tientallen Europese landen ter verantwoording te roepen bij het EHRM. Immers, het zijn juist de toekomstige generaties die de meeste gevolgen zullen ondervinden als de overheid niet de nodige stappen.

Maar er is nog veel te doen om de rechten van burgers en de plichten van staten te verduidelijken op dit terrein. De rol van activisten is dan ook belangrijk. Wij kunnen ervoor zorgen dat dit mensenrecht juridisch handen en voeten krijgt, verankerd wordt in verdragen, en zo aan gewicht wint.

Ook de UVRM begon immers met een aspiratie en een verklaring.

Afsluiting

Er zijn nog veel meer uitdagingen te benoemen, maar ik kom tot mijn slot. De mensenrechten zijn het resultaat van een sociale strijd. Daarbij worden grote offers gebracht. De Iraanse Nobelprijswinnares Narges Mohammadi die het gezicht vormt van de Iraanse protestbeweging zit al een paar jaar opgesloten in de gevreesde Evin-gevangenis in Teheran. Voor haar strijd voor vrijheid en gelijke rechten heeft ze in totaal 31 jaar gevangenisstraf en 154 zweepslagen gekregen. Amnesty voerde terecht actie voor haar.

Toch blijft ze onverzettelijk. Vanuit de gevangenis smokkelt ze briefjes om andere activisten een hart onder de riem te steken die net als zij smakken naar zuurstof. Ze blijft geloven in de verwezenlijking van die simpele beginselen in de UVRM. En ze roept ons allemaal op om de boodschap van hoop door te geven, zodat haar strijd en die van andere Iraanse vrouwen en mannen niet voor niets zal zijn.

En daar heeft ze gelijk in. 75 jaar geleden waren er geen erkende mensenrechtenstandaarden om naar te refereren in beleidsbeïnvloeding; konden er geen rechtszaken worden gevoerd waarmee etnisch profileren door de overheid kan worden bestreden, zoals door Mpanzu Bamenga die jullie zo dadelijk zullen horen spreken. Er was vrijwel geen juridische basis om andere landen aan te spreken op hun plichten na te komen.

Dit alles kwam pas na jarenlang activisme, door de opstellers van de Universele Verklaring, door de Amnesty activisten die de doodstraf als een schending van het

leven wisten te erkennen, door de vrijwilliger die op mijn school in Friesland op bezoek kwam om mij bewust te maken van mijn rechten, en door jullie in deze zaal. Laten we ons elke dag samen blijven inzetten voor een betere naleving van mensenrechten, zodat wij en de generaties na ons vrij van vrees en vrij van gebrek zullen zijn.

Dankuwel